

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

TIỂU TƯỚNG CÔNG TRONG PHẠM ĐIỂM LÀ AI

Hư Trúc nghĩ lại lời Tô Tinh Hà quả đã không sai. Vừa nãy gặp lúc nguy cấp như vậy, không có lý nào sư bá tổ lại khoanh tay đứng nhìn, thấy người khác sắp chết đến nơi mà không cứu cấp, trừ Tô Tinh Hà thật tình dùng kế dụ địch mà sư bá tổ biết rõ thì không kể. Còn điều sư bá tổ mất hết công lực hay không, lát nữa sẽ rõ. Nhưng xem Tô Tinh Hà không thể nói lãng nhãng một cách công nhiên như thế. Nhà sư nghĩ vậy liền hỏi:

- Lão tiên bối bảo tiểu tăng có thể cứu được sư bá tổ? Vậy làm thế nào mà cứu?

Tô Tinh Hà tủm tủm cười nói:

- Sư đệ! Bản phái trước nay chẳng những chỉ sở trường về võ học mà các nghề: y, bốc, tướng, số, sĩ, nông, công, thương bất luận nghề gì cũng bao quát hết. Sư đệ hiện có gã sư diệt là Tiết Mộ Hoa, y thuật gã đã tinh vi đến chỗ cùng cực. Chả thế mà người trên chốn giang hồ đều kêu gã bằng Tiết Thân Y. Gã lại còn được người ta tặng cho cái ngoại hiệu là "Diêm vương địch" nghĩ thật buồn cười đến nẻ ruột. Huyền Nạn đại sư trúng phải thuật "Hoá công đại pháp" của Đinh Xuân Thu; vị sư mặt vuông kia thì gã đầu sắt dùng "Băng tằm chưởng" đánh bị thương, còn vị sư phụ người cao ngều mà gây khảng gây kheo thì bị Đinh Xuân Thu đá vào cạnh sườn bên tả cách ba tấc, làm tổn thương kinh mạch.

Tô Tinh Hà nói thao thao bất tuyệt kể rõ nguyên do và thương thế từng người.

Hư Trúc nghe vừa kinh ngạc vừa bội phục nói:

- Tiên bối! Tiểu tăng nghe nói tiên bối chỉ chuyên tâm về kỹ thuật chứ không chẩn mạch chữa thương cho ai mà sao hiểu rõ như vậy?

Tô Tinh Hà đáp:

- Người trong võ lâm chân chính chiến đấu mà bị thương thì chỉ trông qua là biết và nếu hiểu cách chữa thì chẳng có gì khó khăn. Chỉ những bệnh thiên nhiên như hư nhược, phong tà hay thương hàn đau nhức, thì mới khó đoán bệnh mà thôi. Sư đệ! Trong mình sư đệ đã có bảy mươi năm thần công phái Tiêu Dao của sư phụ luyện được và truyền cho, nếu đem ra chữa trị bệnh rất có thể công hiệu. Nhưng muốn khôi phục lại công lực cho Huyền Nạn đại sư đã bị tiêu tan thì dĩ nhiên không phải là chuyện dễ. Còn muốn chữa thương bảo toàn sinh mạng cho đại sư thì chỉ gơ tay một cái là xong.

Dứt lời, Tô Tinh Hà đem cách vận khí thúc vào huyết đạo cùng phép tiêu trừ hàn độc dạy cho Hư Trúc.

Hư Trúc nhất tâm muốn cứu sư bá tổ cùng liệt vị sư bá, sư thúc nên có ý học thuộc lòng những thủ pháp mà Tô Tinh Hà truyền thụ cho. Có điều nhà sư chỉ biết cách chữa mà không hiểu đến nguyên lý của nó.

Tô Tinh Hà thấy Hư Trúc diễn lại vài lần không sai lầm nữa, liền tươi cười khen rằng:

- Chương môn nhân quả nhiên thiên tư đỉnh ngộ cao thâm hơn đời, vừa học đã hiểu ngay.

Hư Trúc thấy điệu cười của Tô Tinh Hà có vẻ bí mật, dường như có ẩn ý không hay, bất giác sinh lòng ngờ vực liền hỏi:

- Tại sao tiên bối lại cười?

Tô Tinh Hà không cười nữa giữ vẻ mặt nghiêm trang kính cẩn nói:

- Tiểu huynh vô lễ! Xin chưởng môn nhân tha tội cho!

Hư Trúc nóng lòng trị thương cho Huyền Nạn, cũng không để ý đến nữa, liền bảo:

- Chúng ta ra ngoài kia xem sao?

Tô Tinh Hà "ạ" một tiếng rồi theo sau Hư Trúc ra khỏi căn nhà bí mật.

Hai người ra khỏi cửa thì đến khu đất trống, thấy những người bị thương đang ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thân.

Mộ Dung Phục ngấm ngấm vận dụng nội lực và đang tiếp sức cho Phong Ba ác đồ đau khổ.

A Bích dĩ nhiên đã tỉnh lại rồi, nhưng nàng rên rỉ không ngớt. Từ lúc nàng tỉnh lại thì thân thể đau đớn vô cùng, so với lúc nàng mê man đau khổ hơn nhiều.

Cầm tiên Khang Quảng Lãng ngồi bên A Bích để an ủi nàng bằng những lời lẽ êm đềm, Tiết Mộ Hoa mặt mũi đầy mồ hôi mồ kê hết chạy chữa người này lại cứu đến người kia. Chỗ này yên được một chút thì chỗ khác lại la gọi. Y thấy Tô Tinh Hà trở ra thì trong lòng an ủi rất nhiều chạy ngay đến hỏi:

- Sư phụ ơi! Sư phụ mau tìm cách nào để cấp cứu bọn họ đây?

Hư Trúc đến bên Huyền Nạn thấy đại sư hai mắt nhắm nghiền, liền thông tay đứng chờ, không dám mở miệng.

Huyền Nạn từ từ mở mắt ra, khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

- Sư bá tổ người bất tài làm mất hết uy danh bản phái, nghĩ thật đáng thẹn vô cùng! Người về bẩm với phương trượng nói là ta... ta cùng sư thúc tổ người là Huyền Thống... không còn mặt mũi nào trở về chùa nữa!

Hư Trúc trước nay thấy sư bá tổ việc trang nghiêm, không giận mà cũng có oai, nhà sư trẻ không dám nhìn thẳng mặt bao giờ. Nhưng lúc này y thấy sư bá tổ buồn rầu, khác nào vẻ mặt thê lương của bậc anh hùng đã đến bước đường cùng, lại nghe những lời nói đầy vẻ chán nản dường như có ý muốn tự tuyệt, rõ ràng lời Tô Tinh Hà quả là không sai. Hư Trúc muốn ra tay trị thương cho sư bá tổ. Song chợt nghĩ đến nụ cười bí mật của Tô Tinh Hà thì trong lòng không khỏi kinh nghi, tự hỏi:

- Lão dạy ta giơ tay đánh vào yếu huyệt đỉnh đầu sư bá tổ, biết đâu lão chẳng có ý hại người? Vạn nhất ta giáng chưởng xuống mà sư bá tổ công lực đã mất hết, lỡ ra người chết vì nhát chưởng này thì làm thế nào?

Huyền Nạn thấy Hư Trúc lộ vẻ phân vân khó nghĩ liền nói:

- Người về bẩm phương trượng là bản tự sắp xảy ra đại nạn đó, cần phải gia tăng đề phòng.

Hư Trúc nói:

- Thưa sư bá tổ! Nếu bản tự sắp gặp tai vạ cực kỳ nguy hiểm, thì sư bá tổ càng nên bảo trọng tấm thân, về chùa hiệp lực với phương trượng để ngăn đại địch! Huyền Nạn nhăn nhó cười nói:

- Ta... ta trúng phải "Hoá công đại pháp" của Đinh Xuân Thu đã thành phế nhân rồi, còn nói chi đến chuyện hiệp lực với phương trượng để chống lại địch nữa? Lại một lần nữa Hư Trúc nhận thấy lời Tô Tinh Hà quả đúng sự thực. Nhà sư trẻ thay đổi ý kiến rồi nói:

- Thưa sư bá tổ! Thông Biện tiên sinh có truyền cho đệ tử những cách chữa thương. Đệ tử chưa biết tự lượng sức mình, muốn đem ra thử chữa cho Tuệ Phương sư bá. Xin sư bá tổ dạy cho, nên chăng?

Hư Trúc nói mấy câu này âm thanh đồng dục, các nhà sư vào hàng chữ Tuệ đều nghe rõ.

Trong bụng Hư Trúc tính rằng: Mình hãy trị thương cho sư bá Tuệ Phương mà được sư bá tổ thuận cho thì dù có xảy ra sự gì lầm lỗi cũng không đến nỗi bị người hiểu lầm mình là kẻ phản bạn phạm thượng.

Huyền Nạn đại sư cũng chẳng cảm thấy có gì kinh dị. Đại sư vốn biết Lung á lão nhân Tô Tinh Hà là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm là sư huynh Đinh Xuân Thu, Diêm vương địch Tiết Thân Y lại là đệ tử lão nếu lão đã truyền phép trị bệnh Hư Trúc thì tất nhiên phải hợp lý. Nhưng đại sư không hiểu tại sao lão chẳng tự mình ra tay, hay kêu Tiết Mộ Hoa động thủ.

Đại sư nghĩ vậy, liền bảo Hư Trúc:

- Nếu người được Thông Biện tiên sinh truyền thụ cho tất là những phương pháp rất cao minh.

Huyền Nạn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tô Tinh Hà.

Hư Trúc chạy lại chỗ Tuệ Phương khom lưng nói:

- Thưa sư bá! Đệ tử vâng lời huấn dụ của sư bá tổ đến chữa thương cho sư bá đây. Dứt lời, Hư Trúc bước xéo sang bên tả một bước, xoay tay lại phóng ra một chưởng, đánh vào cạnh sườn bên tả Tuệ Phương.

Tuệ Phương rú lên một tiếng, lão đảo người, cảm thấy cạnh sườn tựa hồ bị đục thủng ra một lỗ. Máu tươi cùng tinh khí khắp thân thể cuộn cuộn theo lỗ đó chảy ra không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc, tuy Tuệ Phương cảm thấy trong người suy nhược vô cùng nhưng cái đau khổ gây nên do "Hàn băng độc chưởng" của Du Thản Chi đánh vào, dần dần tiêu tan trong nháy mắt.

Nguyên phép trị thương của Hư Trúc không phải bằng cách dùng nội lực bản thân để giúp sức vào việc khu trừ khí hàn độc trong người bị thương, mà lại dùng thần công bảy mươi năm của phái Tiêu Dao đánh vào dưới cạnh sườn một chưởng mở đường tiết khí hàn độc ra ngoài. Lối chữa này cũng như cách chữa người bị rắn cắn, khoét chỗ bị thương để nặn hết chất độc ra.

Có điều cách dùng khí đao cát thể (lưỡi dao bằng hơi cắt vào thân thể) này rất khó, vì nếu chệch bộ vị thì cố nhiên chất độc không tiết ra được. Hai nữa là người không đủ nội lực đánh thấu vào đến kinh mạch thì chẳng những khí độc không tiết ra ngoài mà lại dồn ngược vào phủ tạng, khiến cho bệnh nhân chết ngay lập tức.

Hư Trúc phóng chưởng ra rồi, trong dạ kinh nghi nao núng. Nhà sư thấy người Tuệ Phương lão đảo một cái rồi ngồi tĩnh lại. Tuệ Phương nhăn mặt chau mày ra chiều thống khổ rồi lại biến sang vẻ mặt khoan khoái dễ chịu. Thực ra biến chuyển này chỉ trong khoảnh khắc mà Hư Trúc coi lâu bằng mấy giờ.

Sau một lúc nữa, Tuệ Phương thở phào một cái, tùm tùm cười nói:

- Hay lắm! Sư diệt ọi, công lực trong phát chưởng vừa rồi của người thật là ghê gớm.

Hư Trúc nói:

- Đệ tử không dám!

Rồi quay sang hỏi Huyền Nạn:

- Thưa sư bá tổ! Còn mấy vị sư bá, sư thúc nữa đệ tử xin đi cứu trị được chăng?

Huyền Nạn đại sư lắc đầu đáp:

- Không được! Người phải đi cứu trị cho những bậc tiền bối bên ngoài trước rồi hãy trị cho những người trong nhà.

Hư Trúc rùng mình đáp:

- Vâng!

Nhà sư trẻ lẩm bảm một mình:

- Bản tự được coi như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Bất luận làm việc gì cũng nhường người ngoài trước rồi mới đến mình. Đó đúng là bản sắc của bậc đại trượng phu.

Huyền Nạn chỉ nói có một câu bảo Hư Trúc đi cứu trị các bậc võ lâm phái ngoài trước mà Hư Trúc do đó hiểu rộng ra: "bất luận việc gì cũng nên nhường cho người ngoài trước rồi mới đến mình".

Mới trong nháy mắt nhà sư trẻ tuổi chùa Thiếu Lâm đã lĩnh hội được đạo lý thế nào là đại anh hùng, đại trượng phu. Nhà sư hiên ngang bước đi, lại càng tăng thêm lòng tự tin, đồng dục nói:

- Thưa các vị anh hùng! Thông Biện tiên sinh truyền cho tiểu tăng phương pháp trị thương, bữa nay là bước đầu của tiểu tăng, dĩ nhiên chưa được tinh thực mà cả gan dám đem ra cứu trị, các vị lượng thứ cho chỗ thất kính đó.

Mọi người đều chăm chú nhìn mặt nhà sư, trong lòng bán tín bán nghi. Hư Trúc phát tay áo bào đến bên Bao Bất Đồng đánh "bình" một quyền vào trước ngực.

Bao Bất Đồng lớn tiếng mắng:

- Xú hoà...

Còn chữ "thượng" chưa nói ra được thì đột nhiên khí hàn độc quanh quần trong mình hơn hai mươi ngày tiết ra vừa đúng lúc, và mau chóng dị thường.

Hư Trúc chữa hàn độc cho mọi người tiết ra, rồi quay lại cứu trị cho những người bị độc thủ của Đinh Xuân Thu.

Những người bị thương về Đinh Xuân Thu đều không giống nhau. Người bị "Hoá công đại pháp" làm tiêu tan công lực thì Hư Trúc phóng chưởng hoặc vào huyết bách hội trên đỉnh đầu hoặc vào huyết linh đài ở trước ngực để giữ vững nội lực bồi bổ nguyên khí. Người nào bị thương về nội công phái Tinh Tú thì Hư Trúc dùng ngón tay đâm vào để hoá giải công lực của phái Tinh Tú.

Hư Trúc thật là một người cường ký, vừa được Tô Tinh Hà truyền cho cách chữa, thương thế mỗi người ra sao, trị bằng cách nào y nhớ rất rành mạch.

Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, mọi người đang đau đớn khổ sở đều được Hư Trúc giải trừ cho hết.

Sau cùng Hư Trúc đến trước mặt Huyền Nạn cúi đầu nói:

- Thưa sư bá tổ! Đệ tử lớn mật xin phóng chưởng đánh vào huyết bách hội trên đỉnh đầu sư bá tổ.

Huyền Nạn đại sư tùm tùm cười nói:

- Người được lọt vào mắt xanh Thông Biện tiên sinh, người dạy cho cách trị thương tuyệt diệu thế này là dày phúc đức lắm đó. Người cứ việc phóng chưởng vào huyết bách hội trên đầu ta đi.

Hư Trúc khom lưng nói:

- Thế này thì đệ tử thực càn rỡ!

Nguyên Hư Trúc khi ở chùa Thiếu Lâm, mỗi lần muốn gặp Huyền Nạn đều phải đứng ở xa trông vào, hay ngẫu nhiên gặp buổi Huyền Nạn hội họp chúng tăng để giảng giải tâm pháp các võ phái Thiếu Lâm, Hư Trúc cũng phải đứng sau các vị khác, chứ chưa được đứng gần nhìn Huyền Nạn mà nói bao giờ. Lần này nhà sư trẻ phóng chưởng đánh vào đầu sư bá tổ, tuy là vì việc chữa thương song không khỏi hồi hộp. Ý trấn tinh thần lại rồi nói thêm:

- Đệ tử mạo phạm sư bá tổ, xin sư bá tổ tha tội cho.

Rồi mới tiến lên một bước nhằm đúng huyết bách hội trên đỉnh đầu Huyền Nạn từ từ phóng chưởng ra, không dám hấp tấp mà cũng không thông thả quá. Phát chưởng nhà sư phóng ra không nhẹ mà cũng không nặng.

Chưởng vừa mới phóng tới đầu Huyền Nạn thì đại sư thốt nhiên la lên một tiếng "Ui chao!" rồi người bị hất về phía trước đánh "bịch" một tiếng rớt xuống ngoài ba trượng. Huyền Nạn cựa quậy được vài cái rồi nằm phục xuống đất không nhúc nhích nữa.

Mọi người có mặt tại đó đều la lên những tiếng kinh hoàng.

Hư Trúc sợ hãi quá, trống ngực đánh thành thịch. Các nhà sư hàng chữ Tuệ nhất tề chạy đến xem sao thì Huyền Nạn dương cặp mắt tròn xoe, lộ vẻ tức giận nhưng đã ngừng thở rồi.

Hư Trúc hốt hoảng líu lười la gọi:

- Sư bá tổ!... Sư bá tổ!... Sư bá tổ làm sao vậy?
Đột nhiên thấy bóng người lấp loáng, Tô Tinh Hà từ góc Đông Nam nhảy vọt tới, nét mặt lộ vẻ sợ hãi nói:

- Dường như có người ở phía sau ám toán đại sư. Nhưng thân pháp y mau lẹ phi thường không trông rõ bóng người.

Tô Tinh Hà cầm tay Huyền Nạn xem mạch, rồi chau mày nói:

- Công lực Huyền Nạn đại sư đã bị mất hết, lại bị người ngoài ám toán, không còn sức để chống đỡ nên người tịch rồi!

Hư Trúc nhớ lại Tô Tinh Hà lúc còn ở trong nhà ván gỗ đã có điệu cười bí mật tức giận hỏi:

- Thông Biện tiên sinh! Tại sao sư bá tổ lại chết? Tiên sinh phải nói thực đi? Phải chăng là tiên sinh có ý hãm hại?

Tô Tinh Hà quỳ mọp xuống đất nói:

- Thưa chưởng môn! Tô Tinh Hà này quyết không khi nào dám hãm chưởng môn vào việc bất nghĩa. Huyền Nạn đại sư viên tịch một cách đột ngột đúng là có người ám toán gia hại.

Hư Trúc hỏi:

- Lúc tiên sinh ở trong nhà gỗ đã có những điệu cười rất cổ quái, đó là vì duyên cớ gì vậy?

Tô Tinh Hà cả kinh hỏi lại:

- Tại hạ đã cười ư? Tại hạ đã cười ư? Chưởng môn nhân! Phải cẩn thận lắm đấy có người...

Lão chưa nói dứt lời đột nhiên ngừng lại, nét mặt lại lộ ra vẻ cười cợt rất bí mật.

Tiết Mộ Hoa lớn tiếng gọi:

- Sư phụ!

Rồi vội lấy trong bọc ra một bình thuốc giải độc, mở nút móc ba viên nhét vào miệng Tô Tinh Hà. Nhưng Tô Tinh Hà đã tắt hơi rồi. Mấy viên thuốc giải độc hãy còn ứ ở trong miệng chưa nuốt xuống được.

Tiết Mộ Hoa khóc rống lên nói:

- Sư phụ bị Đinh Xuân Thu đánh thuốc độc chết rồi. Lão tặc Đinh Xuân Thu...!

Nói tới đây lão khóc nức lên thốt không ra lời nữa.

Khang Quảng Lăng nhảy chồm lại toan ôm lấy Tô Tinh Hà:

- Tiết Mộ Hoa vội đưa tay ra nắm lấy sau lưng đại sư huynh kéo lại vừa khóc vừa nói:

- Đừng có... đừng vào người sư phụ!

Võ công Khang Quảng Lãng kể ra còn cao hơn Tiết Mộ Hoa nhiều. Nhưng trong bọn "Hàm cốc bát hữu" chỉ còn mình Tiết Mộ Hoa là bình yên vô sự, nên y vừa kéo một cái, Khang Quảng Lãng không kháng cự được.

Phạm Bách Linh, Lý Quý Lỗi, A Bích cùng mọi người trong "Hàm cốc bát hữu" đều xúm lại quanh mình Tô Tinh Hà, ai nấy vừa khóc bi ai vừa vẻ căm hờn.

Khang Quảng Lãng theo Tô Tinh Hà đã lâu ngày nên biết rõ lẽ luật bản môn hơn. Lúc y thấy sư phụ mình quỳ xuống trước mặt Hư Trúc và miệng kêu nhà sư trẻ bằng chưởng môn nhân thì mười phần đã đoán ra đến tám chín. Y lại chú ý nhìn trên ngón tay Hư Trúc, quả nhiên thấy cái nhẫn sắt đen liền nói:

- Các vị huynh đệ cùng A Bích hiền đồ theo ta lại tham kiến chưởng môn sư thúc của bản phái người vừa mới nhận chức đó.

Nói xong y quỳ xuống trước mặt Hư Trúc, dập đầu lạy.

Bọn Phạm Bách Linh bấy giờ mới tỉnh ngộ liền nhất nhất quỳ xuống dập đầu lạy.

Hư Trúc ruột rối như mớ bòng bong. Nhà sư nói:

- Lão gian tặc đó đã gia hại sư bá tổ ta, lại làm chết cả sư phụ các người!

Khang Quảng Lãng nói:

- Công cuộc tru diệt kẻ gian ác để báo thù tuyệt hận hoàn toàn trông vào chưởng môn sư thúc lo mưu thiết kế cho.

Hư Trúc nguyên là một nhà sư trẻ tuổi chưa hiểu qua việc đời. Nhất là kiến thức về võ công cùng danh vọng trên chốn giang hồ, thì những người này còn hơn y nhiều. Bấy giờ tai vạ xảy ra một cách đột ngột, nhà sư không kể gì đến địa vị chưởng môn nhân nữa. Cái chết của Tô Tinh Hà cố nhiên đã khiến cho nhà sư xót xa. Huyền Nạn đại sư viên tịch một cách đột ngột càng làm cho nhà sư bàng hoàng, luống cuống. Kẻ gian ác lại hạ thủ đúng lúc nhà sư phóng chưởng vào đầu sư bá tổ, không chậm không nhanh một giây phút nào mới thật là kỳ!

Hư Trúc lẩm bẩm: Nếu mình không tra ra được manh mối vụ này thì còn làm thế nào được?

Đầu óc nhà sư lại chuyển sang quyết định khác:

- Không báo thù cho sư bá tổ không được, không báo thù cho Thông Biện tiên sinh không được. Không báo thù cho lão tiên bối trong nhà gỗ cũng không được.

Rồi nhà sư lớn tiếng la lên:

- Không giết chết lão tặc Đinh Xuân Thu không được.

Khang Quảng Lãng dập đầu lạy nói:

- Chưởng môn sư thúc đã đáp lời kêu gọi báo thù cho sư phụ bọn sư diệt. Như vậy bọn sư diệt rất đội ơn đức của sư thúc chưởng môn.

Bọn Phạm Bách Linh, Tiết Mộ Hoa đều dập đầu lạy theo.

Hư Trúc vội quỳ xuống đáp lễ nói:

- Không dám, không dám! Xin các vị đứng dậy.

Khang Quảng Lãng nói:

- Thưa sư thúc! Tiểu điệt có việc muốn bẩm sư thúc. Nhưng ở đây đông người không tiện xin mời sư thúc vào trong nhà để tiểu đệ được trình bày.

Hư Trúc nói:

- Được lắm!

Rồi đứng dậy.

Mọi người cũng đứng dậy theo.

Hư Trúc theo Khang Quảng Lãng muốn đi vào trong nhà.

Phạm Bách Linh vội nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Sư phụ vừa bị độc thủ của lão Đinh Xuân Thu tại nhà trong. Vậy chưởng môn sư thúc cùng đại huynh chớ nên vào đó, Đinh lão tặc rất nhiều quỷ kế chẳng nên không đề phòng.

Khang Quảng Lãng gật đầu nói:

- Phạm sư đệ nói đúng đó! Chưởng môn sư thúc thân trọng thiên kim, không nên dẫn mình vào nơi nguy hiểm.

- Hai vị nói phải lắm. Chúng tôi đi xem xét bốn mặt để đề phòng Đinh lão tặc lại dở nguy kế gì nữa chăng?

Nói xong y chạy đi luôn. Ngoài ra bọn Trương A Tam, Lý Quý Lỗi cũng đều ra xa đến ngoài mười trượng.

Nghĩ thật tội nghiệp cho bọn này! Chỉ mình Tiết Mộ Hoa là chưa việc gì còn đều bị mất hết công lực, hoặc bị trọng thương. Giả tí Đinh Xuân Thu quay lại tập kích, trừ phi lên tiếng cảnh giới, thực ra không còn sức đâu mà phòng ngự.

Bọn Mộ Dung Phục, Đặng Bách Xuyên đều là những tay giang hồ lão luyện đã hiểu lẽ luật võ lâm, thấy bọn họ bỏ đi rồi, đương nhiên không muốn nghe chuyện bí mật của người, nên đều lảng ra chỗ khác.

Khang Quảng Lãng lại nói:

- Thưa sư thúc!...

Hư Trúc ngắt lời:

- Ta không phải là sư thúc các ngươi, mà cũng chẳng phải chưởng môn nhân gì ráo. Ta chỉ là một nhà sư chùa Thiếu Lâm không có liên can gì đến phái Tiêu Dao của các ngươi cả.

Khang Quảng Lãng hỏi:

- Thưa sư thúc! Sao sư thúc lại không nhìn nhận phái Tiêu Dao? Nếu không phải cùng trong môn phái thì người ngoài quyết không được nghe. Người ngoài vô tình hay hữu ý

nghe chuyện thì theo luật bản môn là phải hạ sát ngay không thể tha được. Dù có phải đuổi theo đến góc biển chân trời cũng cần phải giết cho kỳ được để bịt miệng.

Hư Trúc ngấm ngấm sợ hãi run lên nghĩ thầm:

- Lê luật như vậy thì không phải là chính phái. Theo lời chúng thì nếu ta không chịu gia nhập môn phái họ, tất họ giết ta chắc?

Khang Quảng Lăng lại nói:

- Sư thúc vừa mới dùng thủ pháp trị thương cho mọi người chính là môn nội công chính thống của bản phái. Nếu sư thúc không gia nhập bản phái đời nào sư tổ lại truyền thụ môn đó cho sư thúc? Tiểu điệt không dám hỏi nhiều. Hoặc giả gia sư đã thay mặt sư tổ thu đồ đệ truyền chức vụ chưởng môn nhân thay mình cũng chưa biết chừng. Nói tóm lại, chiếc nhẫn "Tiêu Dao thần tiên hoàn" đã đeo ở trên ngón tay của sư thúc, hơn nữa gia sư lúc lâm tử lại gọi sư thúc bằng chưởng môn nhân, thì sư thúc chẳng nên từ chối nữa.

Cứ như ý nghĩ của Khang Quảng Lăng thì ba mươi năm trước đây tổ sư đã bị Đinh Xuân Thu gia hại và chết rồi... Hư Trúc bất quá năm nay mới độ hai mươi mốt hai mươi hai tuổi thì không thể chính tổ sư hồi sinh tiền đã thu y làm đệ tử được. Không chừng trước tổ sư đã đặt ra điều lệ: hễ ai phá được thế cờ của người sẽ được kể là đệ tử bản phái. Không thế thì Tô Tinh Hà đã thay thế tổ sư để thu đồ đệ. Trong võ lâm thường đã có tiền lệ như vậy. Bất luận Hư Trúc đã nhập môn phái trong trường hợp nào Khang Quảng Lăng đã vào hàng tiền bối, nên không dám hỏi nhiều.

Hư Trúc ngó về bên tả thấy bọn Tuệ Phương đã khiêng thi thể Huyền Nạn đặt ra một bên, lại thấy Tô Tinh Hà vẫn quỳ dưới đất, nét mặt vẫn còn in một nụ cười bí mật, thì chua xót trong lòng, nói:

- Câu chuyện này không thể một lúc mà nói rõ được. Việc cấp bách hiện giờ là làm thế nào giết được Đinh Xuân Thu để báo thù cho sư phụ người và sư bá tổ ta, đồng thời trừ một mối hại lớn cho võ lâm. Tiền bối!...

Khang Quảng Lăng thấy Hư Trúc bây giờ lại kêu mình bằng lão tiền bối, vội quỳ ngay xuống nói:

- Sư thúc không nên xưng hô như vậy, làm tổn thọ cho tiểu điệt rất nhiều.

Hư Trúc chau mày nói:

- Thôi được! Người đứng dậy đi!

Khang Quảng Lăng vâng lời đứng dậy. Hư Trúc nghĩ thầm trong bụng:

- Muốn tru diệt Đinh Xuân Thu mà dùng võ công phái Thiếu Lâm thì quyết không thể nào thành công được. Chính mình có vùi đầu cố công rèn luyện suốt đời vị tất đã được đến mức sư bá tổ Huyền Nạn. Dù cho có bằng người chàng nữa cũng không thể nào chống lại được Đinh Xuân Thu. Huống chi mình tập đến mức đó còn phải bằng năm sáu chục năm trời. Bấy giờ Đinh Xuân Thu đã chết ngúm rồi còn đâu mà tính chuyện báo thù rửa hận. Như vậy muốn giết được Đinh Xuân Thu thì chỉ còn cách luyện võ công phái Tiêu Dao mà thôi.

Hư Trúc nghĩ thế liền nói:

- Tiên bối!....

Hai chữ "tiên bối" vừa thốt ra khỏi cửa miệng, Khang Quảng Lãng lại quỳ mọp xuống đất.

Hư Trúc nói:

- Ta quên mất. Bây giờ không xưng hô thế nữa. Thôi dậy đi!

Hư Trúc lấy cuốn trục mà Tiêu Dao lão nhân đã đưa cho lúc trước mở ra nói:

- Sư phụ người bảo ta dùng cuốn trục này để tìm cách học võ công đặng trừ khử Đinh Xuân Thu.

Khang Quảng Lãng nhìn thấy trong cuốn trục vẽ hình một mỹ nữ cung trang thì lắc đầu nói:

- Tiểu điệt không hiểu được đạo lý trong bức vẽ này. Sư thúc hãy cất đi đừng để cho người ngoài trông thấy. Hồi gia sư còn sống đã biểu vậy, tiểu điệt xin sư thúc nhìn cảnh gia sư bị thảm tử rồi theo lời người mà hành động cho. Tiểu điệt xin thưa để sư thúc rõ: gia sư trúng phải chất độc gọi là "Tam Tiểu Tiêu Dao Tán", chất độc này không có hình sắc gì, lúc đầu mới trúng phải thì nét mặt tựa như mỉm cười một cách cổ quái. Người trúng độc không hay biết gì hết. Cười đến cơn thứ ba là tắt thở mà chết.

Hư Trúc cúi đầu xuống nói:

- Nói ra lại mắc cỡ. Lúc đầu lệnh tôn sư trúng độc, trên mặt lộ ra nụ cười bí mật khó hiểu. Tại hạ lại đem lòng tiểu nhân đoán càn, nghi lệnh tôn sư có tâm địa không tốt. Nếu lúc ấy mà hỏi ngay, thì chắc rằng còn cứu chữa không đến nỗi xảy ra vụ thảm hại như bây giờ.

Khang Quảng Lãng nói:

- "Tam Tiểu Tiêu Dao Tán" một khi đã trúng vào người thì khó thể giải cứu. Sở dĩ Đinh lão tặc hoành hành trong võ lâm mà không ỷ kỵ gì, một phần là trông vào "Tam Tiểu Tiêu Dao Tán". Người ta đều đã biết đến phép "Hoá công đại pháp", nhưng khi trúng "Hoá công đại pháp" rồi tuy mất hết công lực nhưng người không chết lại thêm mang tiếng xấu đồn đại đi. Một khi đã trúng "Tam Tiểu Tiêu Dao Tán" thì đừng hòng sống nữa.

Hư Trúc gật đầu hỏi:

- Thế thì thứ thuốc này độc vô cùng. Nhưng lúc đó, tiểu tăng cũng đứng bên tôn sư mà sao không phát giác ra được Đinh lão tặc đã hạ độc cách nào. Hơn nữa võ công tiểu tăng kém cỏi, kiến thức hẹp hòi, sao Đinh lão tặc không hạ độc thủ giết chết tiểu tăng còn không ^^ dung cái mạng nhỏ bé này làm gì?

Khang Quảng Lãng nói:

- Có lẽ lão thấy võ công sư thúc hãy còn bình thường, không cần hạ độc. Trong đám "Hàm cốc bát hữu" thì Khang Quảng Lãng là người lớn tuổi hơn hết, nhưng không hiểu trò đời cho lắm. Tuy Hư Trúc là chưởng môn sư thúc mà y vẫn thẳng thắn nghĩ sao nói vậy, không biết lựa lời.

Ngừng một lát, y nói tiếp:

- Chưởng môn sư thúc, tiểu điệt xem sư thúc hầy còn nhỏ tuổi, bản lĩnh chưa có gì cao thâm. Phép trị độc của sư thúc có giỏi là vì được sư phụ truyền thụ cho, nhưng so với Đinh Xuân Thu thì chưa vào đâu. Đinh lão quái có lẽ vì thế mà không để ý gia hại sư thúc. Thốt nhiên y nghĩ ra mình nói không được lịch sự, vội nói thêm:

- Thưa chưởng môn sư thúc! Tiểu điệt thực tình nói vậy, sư thúc muốn trách phạt tiểu điệt cũng xin chịu. Sự thực tiểu điệt biết võ công sư thúc chưa được cao thâm cho lắm.

Hư Trúc nói:

- Người nói không sai chút nào. Võ công ta quả rất là kém Đinh lão tặc... Rồi nhà sư vội chữa:

- Thật là tội nghiệp! Tiểu tăng nói câu đó khinh bạc quá, không xứng đáng làm đệ tử nhà Phật. Đinh Xuân Thu quả là không muốn giết tiểu tăng.

Khang Quảng Lăng nói:

- Sư thúc! Đó không phải là lỗi của sư thúc. Phái Tiêu Dao không theo Phật mà cũng chẳng theo đạo, muốn làm gì thì làm, đi đâu thì đi, có phải tiêu dao tự tại biết chừng nào không? Sư thúc là chưởng môn bản phái, nên sớm cởi bỏ áo cà sa, để tóc dài, lấy cô vợ mùi bầy mùi tám. Như thế có hơn không, cần gì phải là Phật môn đệ tử, mặc kệ các thuyết mơ hồ sắc sắc không không.

Nghe y nói câu này, Hư Trúc liền niệm:

- A di đà Phật!

Nhưng nhà sư chờ cho y nói hết lời rồi mới nói:

- Trước mặt ta người đừng nói những câu tiết mạn đến Phật gia đó nữa. Người có điều gì muốn nói với ta thì nói đi!

Khang Quảng Lăng nói:

- Trời ơi! Tiểu điệt thật hồ đồ quá. Nói hăng nửa ngày mà chưa đi vào chính đề. Thưa chưởng môn sư thúc! Sau này sư thúc nhiều tuổi xin chớ bắt chước cái bệnh nói nhảm của tiểu điệt. "Thiên Sơn Đông Mỗ" trong bức vẽ đó không ưa kể mồm năm miệng mười. Năm trước tổ sư... chao ôi! Việc này nói ra không tiện. Tiểu điệt hay buột miệng nói càn, suýt nữa để tiết lộ ra ngoài. May mà sư thúc là chưởng môn bản phái, không có gì đáng ngại. Nếu nói với người ngoài thì thật là hồng bét!

Hư Trúc hỏi:

- Người nói cái gì "Thiên Sơn Đông Mỗ"? Trong bức vẽ ^^^ ^^^ là một vị mỹ nhân, không phải Vương cô nương hay sao?

Khang Quảng Lăng đáp:

- Chưởng môn đã hỏi tới, sư điệt không dám dấu diếm, vị mỹ nhân trong bức vẽ này nguyên là họ Đông, dĩ nhiên không phải Vương cô nương. Đông Mỗ đây có thấy sư điệt chỉ gọi bằng "thằng nhỏ kia!". Còn ngoài ra xin chưởng môn sư thúc đừng hỏi nữa. Vì sư thúc đã cất lời hỏi, tiểu điệt không thể không trả lời được, mà trả lời về vụ này là lỗi to lắm không phải tầm thường!

Hư Trúc nói:

- Được rồi! Thế thì ta không hỏi nữa là xong. Ngươi còn điều chi muốn nói nữa không?

Khang Quảng Lãng lại la lên:

- Hồng bát! Thật là hồng bát, nói đến bây giờ vẫn chưa đi vào chính đề, thế có chết không? Thừa chương môn sư thúc! Tiểu diệt thỉnh cầu sư thúc hai việc xin sư thúc gia ơn cho.

Hư Trúc đáp:

- Ngươi có việc gì muốn ta chuẩn cho? Ta không dám đâu!

Khang Quảng Lãng nói:

- Hỡi ôi! Việc lớn trong bản môn nếu không cần được chương môn nhân chuẩn cho còn cầu ai nữa? Điều thứ nhất là bọn sư huynh sư đệ tiểu diệt cả thầy tám người, trước kia đã bị sư phụ đuổi ra khỏi môn phái. Đó không phải là bọn tiểu diệt phạm lỗi gì, chỉ vì sư phụ sợ Đinh lão tặc để ý gia hại đến bọn tiểu diệt mà thôi. Sư phụ lại không nở chọc mào tai, cắt đầu lưỡi cho bọn tiểu diệt thành những người câm điếc, nên đành phải dùng đến hạ sách này. Bây giờ sư phụ đã thu hồi mệnh lệnh trước rồi, lại kêu bọn tiểu diệt gia nhập trở lại sư môn nhưng chưa nắm rõ với chương môn nhân để cử hành đại lễ. Như thế vẫn chưa được kể là đệ tử chính thức trong bản môn. Vậy bọn tiểu diệt thỉnh cầu chương môn chu toàn cho. Nếu không được, thì bọn sư diệt tám người vẫn là những người vô môn vô phái, lúc chết sẽ thành những cô hồn dã quỷ vất vờ lại không góc đầu lên được tại chốn võ lâm. Như vậy thì đau khổ cho bọn tiểu diệt biết chừng nào?

Hư Trúc nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mình không chịu thừa nhận làm chương môn, thì lão già này còn quấy rầy mãi không biết đến bao giờ xong. Ấu là mình cứ ừ hử cho xong chuyện rồi sẽ tính

Nghĩ vậy nhà sư liền nói:

- Lệnh tôn sư đã bằng lòng có các người trả lại môn đường thì tự nhiên các người sẽ thành đệ tử trong môn phái, còn quan tâm làm chi.

Khang Quảng Lãng cả mừng quay lại lớn tiếng gọi:

- Nay các vị sư đệ, sư muội. Chương môn sư thúc đã ưng thuận cho chúng ta trở về bản môn rồi đó!

Bảy người trong bọn "Hàm cốc bát hữu" vừa nghe Khang Quảng Lãng gọi, đều hoan hô rầm rĩ!

Lão nhị - con người mê cờ - là Phạm Bách Linh. Lão tam - một anh đồ gàn - là Chu Độc, lão tứ - một tay hội họa - là Ngô Lãnh Quân. Lão ngũ là Diêm Vương địch Tiết Mộ Hoa. Lão lục - một tay thợ khéo - là Trương A Tam, lão thất là thiếu phụ Thạch Thanh Lệ. Lão bát - con người ưa hát bội - là Lý Quý Lỗi. Cả bọn nhất tề đến trước mặt chương môn sư thúc khấu đầu lạy tạ!

Hư Trúc lại càng băn khoăn. Nhà sư thấy mọi việc xảy ra lại hãm mình vào danh vị chưởng môn sư thúc thêm sâu một nấc, khác nào người lồi xuống bùn, mỗi lần rút chân lên định bước ra khỏi là một lần dấn sâu thêm vào đồng bùn, khó lòng thoát ra được.

Hư Trúc lẩm bẩm:

- Bọn Tuệ Kinh, Tuệ Thu, Tuệ Phương, Tuệ Văn, sáu vị vừa sư bá vừa sư thúc đều ở gần đây, mình là đệ tử phái Thiếu Lâm, một danh môn chính phái trong võ lâm mà lại đi làm chưởng môn nhân một tà môn ngoại đạo thì còn ra thế nào?

Nhà sư thấy bọn Phạm Bách Linh mừng rỡ cảm động đến chảy nước mắt, nếu mình lại đưa ra những dị nghị về danh vị, chưởng môn nhân chẳng hoá ra tàn nhẫn quá ư? Nhà sư nghĩ vậy không làm thế nào được, đành lắc đầu nở một nụ cười buồn rầu.

Khang Quảng Lăng cũng vẫy tay nói:

- A Bích! Người lại khấu đầu tạ ơn sư thúc tổ đi!

A Bích chạy gần đến nơi phủ phục ngay xuống quỳ lạy.

Hư Trúc xua tay nói:

- Cô nương bất tất phải giữ lễ nghi phiền phức.

Khang Quảng Lăng nói:

- Thưa sư thúc! Bây giờ tiểu điệt xin khẩn cầu với sư thúc việc thứ hai là thay mặt tiểu điệt lãnh con nhỏ này về cho.

Hư Trúc lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại lãnh cô nương đó về?

Khang Quảng Lăng đáp:

- Thị là tiểu đồ của tiểu điệt, chịu lễ bái sư chưa được bao lâu, rồi phải đi lẩn tránh kẻ thù đem ký thác bên Mộ Dung Phục ở Cô Tô làm một tên nha hoàn đã mấy năm nay. Như vậy thật tội nghiệp cho y thị. Hiện giờ một là y thị đã lớn rồi, hai là anh em tiểu điệt tám người hội họp đi theo sư thúc lo việc báo cừu tuyết hận cho sư phụ. A Bích cũng giúp được một phần nào trong công cuộc này. Hơn nữa kẻ cừu địch dù có tìm đến bọn tiểu điệt bây giờ cũng không còn lo để di lụy đến sư phụ, có thể yên tâm hợp lực quyết tranh đấu với cừu nhân. Vì thế mà tiểu điệt thỉnh cầu sư thúc nói với Mộ Dung công tử một tiếng xin cho y thị về.

Hư Trúc ngần ngừ hỏi:

- Tiểu tăng không nói không xong hay sao?

Khang Quảng Lăng đáp:

- Chưởng môn sư thúc rất có bề thế, nói ra một câu là Mộ Dung công tử không tiện chối từ.

Hư Trúc quay sang hỏi A Bích:

- Ý cô nương nghĩ thế nào?

A Bích lấy làm lạ nói:

- Sư phụ tiểu nữ đã nói vậy dĩ nhiên tiểu nữ phải tuân theo sư mệnh. Mộ Dung công tử trước nay đối đãi với tiểu nữ rất tử tế, không coi tiểu nữ như một đứa nha hoàn đâu. Chỉ cần sư thúc tổ đem ra đề nghị là Mộ Dung công tử ưng ngay.

Hư Trúc nói:

- Được rồi!

Nhà sư ngoảnh đầu toan đi nói với Mộ Dung Phục, nhưng chẳng thấy Mộ Dung Phục, Đoàn Dự, Vương Ngọc Yến. Sáu nhà sư chữ Tuệ cho chí thi thể Huyền Nạn đều không thấy đâu nữa. Trên rừng tùng, chỉ còn lại tám người kể cả tam đại trong phái Tiêu Dao mà thôi.

Hư Trúc ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Các vị đó đi đâu hết rồi?

Ngô Linh Quân đáp:

- Mộ Dung công tử cùng liệt vị cao tăng phái Thiếu Lâm ngồi chờ chúng ta bàn luận đã lâu, đều bỏ đi hết rồi.

Hư Trúc nói:

- Ui chao!

Rồi co cẳng chạy đi đuổi theo ngay, nhà sư định đuổi theo cho kịp bọn Tuệ Kính để cùng về chùa Thiếu Lâm xin chỉ thị sư phụ xem có nên đi nữa không.

Hư Trúc trong lòng nóng nảy, chạy rất lẹ. Nhà sư chạy chừng nửa giờ, về sau càng chạy lẹ hơn mà thủy chung vẫn không thấy sáu tăng nhân hàng chữ Tuệ đâu. Hư Trúc càng hoảng hốt chạy càng mau. Không ai ngờ y Tiêu Dao lão nhân truyền thần công bảy mươi năm cho nên khinh công mau lẹ phi thường, mau hơn cả tuần mã.

Hư Trúc vừa xuống núi đã chạy xa hơn sáu nhà sư hàng chữ Tuệ. Y cho rằng sáu nhà sư kia vẫn ở phía trước nên cố sức rượt theo. Ngờ đâu trong lúc hốt hoảng, lại đến chỗ quanh, một khu thung lũng nên không nhìn thấy sáu nhà sư kia, Hư Trúc chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã bỏ sáu nhà sư lại phía sau khá xa mà không hay biết.

Nguyên sáu nhà sư hàng chữ Tuệ đang khiêng thi thể Huyền Nạn đi có trông thấy bóng sau lưng Hư Trúc thấp thoáng một cái vụt qua và chạy mau lẹ vô cùng. Sáu nhà sư nhìn nhau kinh hãi không hiểu tại sao đành tiếp tục hộ tống pháp thể Huyền Nạn đại sư xuống núi định tìm đến sau một toà miếu cũ nào đem thi thể hoả táng, thì lại đến đúng nhà Tiết thân y ở Trấn hiền thôn. Hoả táng xong thi thể Huyền Nạn hai vị cao tăng đưa tro về chùa Thiếu Lâm.

Hư Trúc chạy một mạch đến chiều tối chẳng thấy tung tích sau nhà sư đâu, trong lòng rất lấy làm kỳ và cho là chạy lạc đường, liền quay đầu chạy trở lại, chừng được hai mươi dặm. Hư Trúc vừa đi vừa hỏi dò những người qua đường nhưng chẳng ai gặp sáu nhà sư đâu. Đến lúc trời tối, nhà sư bụng đói meo liền chạy tới thị trấn tìm vào phạm điểm, ngồi xuống bảo nhà hàng lấy cho hay bát miến chay. Lúc miến nấu chưa chín Hư Trúc nóng ruột, cặp mắt không ngớt đưa nhìn ra ngoài điểm, trông đông ngó tây.

Thốt nhiên Hư Trúc nghe thấy có tiếng người trong trẻo và đồng dục hỏi:

- Đại sư phụ! Phải chăng đại sư phụ muốn kiếm ai?

Hư Trúc ngoảnh đầu lại coi thì thấy về mé tây có một chàng thiếu niên mặc áo xanh ngồi tựa cửa sổ.

Thiếu niên này mày thanh mắt sáng, nước da trắng mịn, tướng mạo tuyệt đẹp đang cười hì hì nhìn mình. Thiếu niên mới chừng mười bảy mười tám tuổi.

Hư Trúc nói:

- Phải rồi! Tiểu tướng công! Tiểu tướng công có thấy sáu nhà sư qua đây không?

Thiếu niên đáp:

- Sáu nhà sư thì không thấy chỉ thấy một vị hoà thượng thôi!

Hư Trúc hỏi:

- Vậy ư? Tướng công thấy vị hoà thượng đó ở đâu?

Thiếu niên đáp:

- Thấy y ở trong phạm điểm này.

Hư Trúc nghĩ thầm:

- Y nói một nhà sư thì rất không phải, bọn Tuệ Phương sư bá đi cả đoàn, chứ đâu phải một người. Nhưng đã là nhà sư thì ta thử hỏi xem may ra có được tin tức gì chăng?

Nhà sư nghĩ vậy liền hỏi:

- Không hiểu vị hoà thượng đó người thế nào? Chừng bao nhiêu tuổi và định đi đâu? Tiểu tướng công có hiểu không?

Chàng thiếu niên mỉm cười đáp:

- Đại sư phụ đó trán cao tai lớn, miệng rộng môi dày, lỗ mũi huyệt lên trời, ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi. Đại sư phụ đó hiện còn đang ở trong phạm điểm này để chờ ăn hai bát miến chứ chưa ra đi!

Hư Trúc cười ha hả đáp:

- Té ra tiểu tướng công nói chính bản tăng đây rồi.

Chàng thiếu niên nói:

- Tướng công là tướng công, sao còn thêm chữ "tiểu" vào? Tôi đây kêu ông bằng hoà thượng, có gọi bằng tiểu hoà thượng đâu? Chàng thiếu niên này giọng nói trong trẻo và uyển chuyển lọt tai.

Hư Trúc cười nói:

- Phải rồi! Kêu bằng tướng công đúng hơn!

Hai người đang đối đáp thì tiểu nhị bưng hai bát miến lên, Hư Trúc cười nói:

- Tướng công! Tiểu tăng xin thất lễ.

Thiếu niên nói:

- Ăn chay như vậy không có chút dầu mỡ gì nuốt thế nào được? Lại đây! Hoà thượng qua đây xơi thịt béo gà quay với tôi.

Hư Trúc nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Suốt đời tiểu tăng chưa bao giờ đụng đến thịt cá, xin tướng công tuỳ tiện cho.

Nói xong nhà sư quay đi ăn miến, không muốn nhìn thấy chàng thiếu niên ăn thịt gà thịt vịt.

Nhà sư trong bụng đói meo, loáng cái đã ăn hết nửa bát miến, bỗng nghe thiếu niên la lên:

- Trời ơi! Cái gì thế này?

Hư Trúc ngoảnh đầu lại xem thì thấy thiếu niên tay phải cầm chiếc thìa canh toan đưa vào miệng, dường như đột nhiên trông thấy một vật gì kỳ dị. Thìa canh đưa lên cách miệng chừng nửa thước thì dừng lại. Chàng thò tay trái ra nhặt lấy một vật gì trên bàn rồi đứng dậy, một tay vẫn cầm thìa canh một tay cầm vật kia đến bên Hư Trúc hỏi:

- Hoà thượng! Hoà thượng thử coi con sâu này có lạ không? Hư Trúc nhìn xem thì thấy tay chàng cầm một con cuống chiếu bé nhỏ. Thứ sâu này ở đâu cũng có, nào phải là một vật kỳ dị? Nhà sư nghĩ bụng:

- Chàng thiếu niên này có lẽ mới ra khỏi cửa lần này là lần đầu. Ngày thường chàng được ở nơi cao sang, sạch sẽ, nên mới thấy con cuống chiếu đã cho là kỳ dị.

Nghĩ vậy nhà sư hỏi lại:

- Tiểu tăng không hiểu tướng công biểu nó kỳ dị ở chỗ nào?

Chàng thiếu niên đáp:

- Hoà thượng coi đi, vỏ nó rắn chắc đen sì mà sáng bóng láng tựa hồ như quang dầu.

Hư Trúc nói:

- Hà hà! Đó là con cuốn chiếu và con nào cũng vậy.

Thiếu niên ngơ ngẩn nói:

- Vậy ư?

Rồi quăng con cuốn chiếu xuống đất, dẫm chân lên dí cho nó chết, rồi quay về bàn mình.

Hư Trúc thở dài nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp!

Rồi lại cúi đầu xuống ăn miến.

Tưởng chừng như nhà sư đã mấy ngày chưa được ăn uống gì, nên ăn ra vẻ rất ngon lành, húp luôn cả nước, chỉ còn lại bát không.

Hư Trúc lại bung bát miến thứ hai lên cầm đũa gắp ăn, đột nhiên nghe thiếu niên cười ha hả nói:

- Hoà thượng! Tôi tưởng hoà thượng nghiêm cẩn giữ thanh quy nhà Phật. Ngờ đâu cũng là hạng khẩu thị tâm phi, bề ngoài giả bộ tu hành mà thôi!

Hư Trúc bình tĩnh hỏi:

- Bần tăng khẩu thị tâm phi ở chỗ nào?

Thiếu niên đáp:

- Hoà thượng nói suốt đời không bao giờ ăn thịt cá, thế mà bát thang gà lại ăn hết sạch một cách rất ngon lành!

Hư Trúc nói:

- Tướng công khéo nói giỡn! Rõ ràng là một bát canh miến sưng nấu với rau xanh, sao lại bảo là thang gà? Bần tăng đã dặn quán chủ đừng cho một giọt dầu mỡ gì vào.

Thiếu niên mỉm cười nói:

- Hoà thượng miệng nói không dùng được đồ thịt cá tanh tươi. Thế mà ăn cả bát thang gà cũng không biết mùi, bây giờ tôi ^^ thìa mỡ gà đổ vào bát canh miến đó cho hoà thượng ăn nhé!

Chàng nói xong múc một thìa mỡ gà quay rồi đứng lên.

Hư Trúc thấy vậy cả kinh nói:

- Tướng công! Vừa rồi tướng công đã...

Thiếu niên cười đáp:

- Phải rồi! Vừa rồi tôi cũng múc một thìa mỡ gà cho vào bát miến của hoà thượng. Chẳng lẽ hoà thượng không thấy hay sao? Chà chà! Hoà thượng nhắm mắt lại đi, vờ như không biết để tôi đổ nước gà vào bát miến cho. Như thế hoà thượng vừa ăn được nhiều mà lại không phải tự mình cho mỡ vào. Đức Phật Như Lai trách phạt hoà thượng thế nào được?

Hư Trúc vừa kinh hãi vừa tức giận. Bấy giờ nhà sư mới vỡ lẽ ra rằng chàng thiếu niên giả vờ cho mình xem con cuống chiếu là cố gạt mình chăm chú nhìn vào con sâu đó để y thừa cơ đổ thìa mỡ gà vào bát miến của mình.

Nhà sư nghĩ lại lúc ăn bát canh miến quả thấy thơm ngon hơn. Vì suốt đời nhà sư chưa từng ăn đến mỡ gà nên không biết mùi ra sao.

Hư Trúc tự hỏi:

- Bây giờ mỡ gà đã nuốt vào bụng rồi biết làm thế nào? Liệu có nên nôn ra không?

Nhà sư bàng hoàng hồi lâu chưa biết tính sau thì chàng thiếu niên lại hỏi:

- Hoà thượng! Phải chăng hoà thượng đang tìm ba nhà sư. Có phải các vị đang đi ngoài kia không?

Hư Trúc mừng thầm bước ra cửa nhìn đông ngó tây thì chẳng thấy một bóng người nào. Nhà sư biết là lại bị chàng thiếu niên lừa gạt thì trong lòng tức bực, nhưng đã là người xuất gia không nên oán giận.

Nhà sư cố nhẫn nại không nói năng gì, lại quay vào ăn miến.

Hư Trúc nghĩ thâm trong bụng:

- Tiểu tướng công này còn nhỏ tuổi mà ưa tinh nghịch toàn trò ác nghiệt.

Nhà sư vừa nghĩ lại cầm đũa ăn như gió cuốn mây một lúc hơn nửa bát.

Đột nhiên răng nhà sư ngoạm phải vật gì trơn tuột, nhưng ăn lẹ quá, nuốt trôi luôn cả vào bụng.

Hư Trúc giật mình vội nhìn vào bát miến, thấy những sợi miến có lẫn một miếng thịt lớn thì biết ngay vừa rồi mình đã nuốt phải một miếng thịt.

Hư Trúc cầm đũa đập xuống bàn kêu lên:

- Khổ rồi! Khổ rồi!

Chàng thiếu niên cười nói:

- Hoà thượng! Miếng thịt béo thế mà ăn không ngon ư lại còn kêu khổ?

Hư Trúc tức giận nói:

- Người gạt ta chạy ra cửa ngõ, rồi ở trong này bỏ thịt vào miến của ta. Ta... ta đã hai mươi ba tuổi đầu, chưa từng ăn qua một chút canh tươi... ta bị hại vì tay người rồi!

Chàng thiếu niên tủm tủm cười hỏi:

- Mùi thịt béo đó há chẳng ngon gấp mười rau xanh cũng đậu hũ ư? Trước nay hoà thượng chưa từng ăn cá thịt, thế thì ngốc thật.

Hư Trúc đứng lên, trong lúc thảng thốt chẳng biết làm thế nào cho phải, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng nhốn nháo. Một lũ đông người đang đi vào phạn điểm.

Hư Trúc nhìn ra thì thấy bọn này là đệ tử phái Tinh Tú, bất giác kinh hãi than thầm:

- Trời ơi! Nguy rồi! Nếu ta bị bọn chúng bắt thì còn chi là sinh mạng?

Nhà sư vội vàng chạy vào phía sau để toan lẩn trốn. Ngờ đâu vừa đạp được cửa phòng ra tiến vào thì đây là một buồng ngủ.

Nên biết rằng trong quán cơm nhỏ tại tiểu thị trấn có rất ít phòng ốc. Thường thường phòng ngủ của chủ nhân liền với phòng khách ngồi.

Hư Trúc toan rút chân trở ra, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người gọi:

- Điểm chủ! Mau lấy rượu thịt ra đây!

Bọn đệ tử phái Tinh Tú đã vào đến phòng khách. Hư Trúc không dám lùi ra, đứng nguyên trong phòng khép cửa lại.

Bỗng nghe thanh âm một người nói:

- Kiếm cho nhà sư mập này một chỗ nằm!

Người nói đó chính là Đinh Xuân Thu.

Một đệ tử phái Tinh Tú đáp:

- Vâng!

Rồi tiếng chân bước nặng chịch đi lại phía phòng ngủ.

Hư Trúc cả kinh, không biết làm thế nào. Cúi mình xuống chui vào gầm giường đụng phải một vật gì rồi có tiếng la khê:

- úi chà!

Té ra dưới gầm giường trước đã có một người nằm ẩn tại đó. Hư Trúc giật mình muốn trở ra thì một tên đệ tử phái Tinh Tú đang bỗng nhà sư Tam Tinh tiến vào buồng ngủ. Gã đặt tấm thân nặng nề của Tam Tinh lên giường rồi lui ra.

Hư Trúc lại nghe người nằm bên cạnh mình rả tai hỏi:

- Này hoà thượng! Thịt béo có ngon không? Hoà thượng sợ cóc gì?

Hư Trúc nghĩ thầm:

- Thằng cha này chân tay cũng rất mau lẹ. Gã vào ẩn trong gầm giường này trước mình từ lúc nào mà mình không biết.

Nghĩ vậy nhà sư nói:
- Ngoài kia có một lũ ác nhân đã đến. Tướng công chớ có lên tiếng.

Thiếu niên hỏi:

- Sao hoà thượng biết bọn chúng là ác nhân?

Hư Trúc đáp:

- Bần tăng có biết bọn này, chúng giết người không góm tay, và coi như một trò đùa. Chàng thiếu niên toan bảo Hư Trúc phải kín tiếng thì đột nhiên Tam Tinh nằm trên giường la hoảng:

- Gầm giường có người! Gầm giường có người!

Hư Trúc cùng thiếu niên cả kinh đồng thời chui ra, thì thấy Đinh Xuân Thu đứng sừng sững trước cửa phòng cười lạt. Vẻ mặt lão ra chiều vừa đắc ý vừa thâm độc. Chàng thiếu niên biến sắc quỳ mọp ngay xuống nói:

- Sư phụ!

Đinh Xuân Thu cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đưa đây, đưa đây!

Thiếu niên đáp:

- Đệ tử không dất bên mình.

Đinh Xuân Thu hỏi:

- Vậy thì để đâu?

Thiếu niên đáp:

- ở trong thành Nam Kinh nước Liêu.

Cặp mắt Đinh Xuân Thu chiếu ra những tia nóng hung dữ nói:

- Đến bây giờ mà mi còn dám gạt ta ư? Ta sẽ cho mi sống không sống nổi, chết chẳng chết cho!

Thiếu niên đáp:

- Đệ tử không dám lừa gạt sư phụ!

Đinh Xuân Thu đảo mắt nhìn Hư Trúc, hỏi thiếu niên:

- Sao mi lại cùng đi với hắn?

Thiếu niên đáp:

- Đệ tử vừa gặp vị hoà thượng đây ở trong phạm điểm này.

Đinh Xuân Thu gần giọng quát:

- Mi nói láo!

Hai mắt lão hằm hằm nhìn hai người rồi quay trở ra.

Bốn tên đệ tử phái Tinh Tú tiến lại gần vây lấy hai người.

Hư Trúc vừa kinh hãi vừa hối hận hỏi:

- Ô! Té ra người cũng là đệ tử phái Tinh Tú ư?

Thiếu niên tức mình đáp:

- Chỉ tại hoà thượng mà ra còn hỏi gì tôi?

Một tên đệ tử phái Tinh Tú thân hình cao lớn hỏi:

- Sư muội! Lâu nay vẫn bình yên chứ?

Đệ tử nói gã ra chiều mỉa mai với bộ mặt gieo tai rắc họa.

Hư Trúc lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Người... người...

Thiếu niên hần học nói:

- Người là một nhà sư ngu ngốc, thối tha! Cố nhiên ta là con gái. Chẳng lẽ người không nhận ra hay sao?

Nguyên thiếu niên này chính là A Tử cải trang. Nàng ở trong thành Nam Kinh đã lâu, tuy hưởng hết những mùi vinh hoa phú quý nhưng bản tính hiếu động, ở lâu đâm chán. Tiêu Phong thì công việc bận rộn, không thể ngày nào cũng đưa nàng đi săn bắn du ngoạn được.

Một hôm nàng thấy trong lòng buồn phiền, liền không từ biệt Tiêu Phong, lại đi xuống Trung Nguyên. Nàng đi đến đâu la cà ở đó. Hôm nay ma đưa lối quỷ đem đường thế nào lại gặp cả Hư Trúc cùng Đinh Xuân Thu.

A Tử tưởng sư phụ nàng cứ ở lý bờ biển Tinh Tú để di dưỡng tuổi già, không bước chân tới Trung Nguyên. Nào ngờ oan gia gặp mặt ở trong quán cơm nhỏ nơi tiểu thị trấn này.

Tuy ngoài mặt A Tử tỏ ra thản nhiên vô sự, mà thực tình nàng sợ hãi không còn hồn vía nào nữa. Nàng to tiếng mạt sát Hư Trúc chẳng qua là để hư trương thanh thế. Lời nói của nàng đã run lên, dù cố giọng trấn tĩnh cũng không được nữa.

A Tử ngồi xuống mép giường, ngấm ngấm nghĩ kế thoát thân. Nàng tính thâm trong bụng:

- Trừ phi gặp tử phụ ta hoặc giả còn có thể cứu được mình, còn người khác thì bất luận là ai cũng không địch nổi sư phụ. Bây giờ chỉ còn kế lừa gạt sư phụ đến Nam Kinh để mượn tay tử phụ giết phất lão đi. Đó là con đường sống duy nhất. Cũng may mà chiếc "Bích Ngọc vương đỉnh" mình còn để lại Nam Kinh, chắc sư phụ không thể bỏ qua bảo bối đó được.

Nàng nghĩ vậy, đã cảm thấy hơi yên dạ, nhưng rồi lại nghĩ:

- Nếu sư phụ đánh mình thành kẻ tàn phế, mất hết võ công rồi mới giải đến Nam Kinh, thì cái khổ đó còn khó chịu gấp mười lần bị giết chết ngay.

Nghĩ vậy nàng sợ quá, mặt cắt không còn hột máu.

Giữa lúc ấy, một tên đệ tử phái Tinh Tú đi tới cửa phòng cười hì hì nói móc:

- Đại sư tử! Sư phụ mời đại sư tử ra đó.

Hư Trúc nghĩ thâm trong bụng:

- Té ra cô gái này chẳng những là đệ tử phái Tinh Tú mà còn là đại đồ đệ của Đinh Xuân Thu. Chao ôi! Hồngбет rồi! ả cho ta uống thang gà, ăn thịt béo để hại ta! Không chừng còn hoà lẫn thứ thuốc độc gì cổ quái nữa cũng nên?

Thực ra A Tử lừa cho nhà sư ăn thịt cho phạm sát giới chỉ là trò nghịch ác để cười chơi. Bản tính nàng hiền lành làm được cho ai sợ hãi, đau khổ, tức giận là lại lấy làm thú vị, ngoài ra không có ý gì khác.

Lúc đó A Tử nghe lệnh sư phụ truyền gọi, chẳng khác gì như chuột nghe tiếng mèo thì hoảng hồn vía lên. Nàng theo tên đệ tử phái Tinh Tú ra nhà khách.

A Tử thấy Đinh Xuân Thu ngồi mình một bàn. Trên bàn đã bày rượu thịt ra rồi. Bọn đệ tử thóng tay đứng xa xa, thái độ cực kỳ cung kính, không ai dám thở mạnh và lên tiếng. A Tử chạy đến trước mặt cất tiếng gọi:

- Sư phụ!

Rồi quỳ mọp ngay xuống.

Đinh Xuân Thu hỏi:

- Thực tình hiện mi để ở đâu?

A Tử đáp:

- Đệ tử không dám lừa dối sư phụ. Vật đó quả còn ở trong thành Nam Kinh nước Liêu.

Đinh Xuân Thu lại hỏi:

- ở nơi nào trong thành Nam Kinh?

A Tử đáp:

- ở trong vương phủ Tiêu đại vương nước Liêu.

Đình Xuân Thu chau mày hỏi:

- Tại sao lại để lọt vào tay bọn chó má Khất Đan đó?

A Tử đáp:

- Không phải để lọt vào tay chúng đâu. Sau khi đệ tử qua miền bắc chỉ sợ làm thất lạc mất bảo bối của sư phụ lại sợ lỡ tay đánh rơi làm xây sát đỉnh ngọc, đệ tử liền vào trong vườn hoa phía sau vương phủ Tiêu đại vương đào lỗ chôn dấu. Nơi đó rất là hẻo lánh. Hoa viên của Tiêu đại vương rộng bát ngát đến sáu ngàn mẫu, không có ai tìm thấy vương đỉnh được, xin sư phụ cứ yên tâm.

Đình Xuân Thu cười lạt nói:

- Chỉ có mi mới tìm được đến nơi phải không? Chà! Con này đáo để thật. Mi dùng kế "ném chuột sợ vỡ đồ" để ta không dám giết mi, vì mi chết rồi không còn ai tìm ra vương đỉnh nữa.

A Tử toàn thân run lên bần bật, ấp úng nói:

- Nếu sư phụ không chịu dung tha cho đứa trẻ nhỏ tinh nghịch này mà đem tiêu huỷ công lực, cắt đứt gân mạch, hoặc chặt một chân một tay, hoặc chặt cả hai chân hai tay thì đệ tử thà chết ngay còn hơn, quyết không thỏ lộ vương đỉnh... hiện đang cất giấu ở đâu nữa.

Mấy câu cuối nàng sợ quá nói không ra tiếng.

Đình Xuân Thu tủm tủm cười nói:

- Con lời này! Mi lớn mật dám mặc cả với ta ư! Trong môn hạ phái Tinh Tú chỉ có mi là lợi hại hơn cả. Chỉ vì ta không phòng bị trước mà mi qua mặt được Tinh Tú lão tiên! Một đệ tử đứng ở chân tường đột nhiên lớn tiếng nói:

- Minh kiến của Tinh Tú lão tiên quả thấu xa hàng vạn dặm, người biết rõ cái kiếp của "Bích Ngọc vương đỉnh" phải như vậy nên mượn tay A Tử để cho bảo bối từng trải thêm những cuộc gian hiểm, tức là gia công giữa mài cho nó.

Một tên đệ tử khác nói:

- Sự vật khắp thiên hạ còn có vật gì ra khỏi được vòng thân toán của lão tiên? Lời lão tiên khiêm nhường, thực chúng đệ tử không thể nào theo kịp.

Một tên khác lại nói:

- Bữa nay Tinh Tú lão tiên mới sơ trở tài nhỏ mọn đã hạ sát được một tay cao thủ phái Thiếu Lâm là Huyền Nạn đại sư, đồng thời tru diệt mười mấy tên đệ tử của Lung á lão nhân. Từ cổ chí kim chưa có một nhân vật nào tài cao hơn cả Đại La kim tiên đến như vậy! Tiểu A Tử! Bất chấp mi giảo quyết đến đâu cũng không tài nào ra khỏi sự trù tính của lão tiên được đâu! Dù mi van vỉ hay kháng cự, hai phương pháp đều vô ích.

Tiếng gã này đồng dục, Đình Xuân Thu ngồi tủm tủm cười vuốt râu nghe ra chiều thích thú.

Hư Trúc đứng trong phòng ngủ nghe rõ môn một nghĩ thầm:

- Sư bá tổ cùng Thông Biện tiên sinh quả nhiên đều bị lão sát hại. Hỡi ôi! Nói chi đến chuyện báo thù rửa hận? Chính cái mạng nhỏ xíu của mình cũng khó giữ nổi.

Bỗng nghe bọn đệ tử phái Tinh Tú mỗi tên nói mấy câu đều ngụ ý khuyên A Tử phải mau mau tuân theo mà cung xưng thực tình ra. Trong lời lẽ của chúng vừa có ý sợ hãi, vừa ra vẻ tán dương oai đức của Đinh Xuân Thu. Cả những câu nói cho A Tử nghe cũng đều có ý xu nịnh Đinh Xuân Thu ở trong.

© [HQD](#)